

на всіх рівнях; активне продовження консультацій з питань європейської інтеграції, забезпечення послідовної і дієвої підтримки Угорщиною євроінтеграційних прагнень України; активний розвиток міжрегіонального і транскордонного співробітництва; забезпечення послідовного збільшення товарообігу між Україною і Угорщиною; активізація співробітництва у сфері забезпечення прав національних меншин – української в Угорщині та угорської в Україні.

Бардашевська Ю. І.

ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький ДПУ ім. Г. Сковороди»

ЖИТЛОВЕ ПИТАННЯ В МІСТАХ УКРАЇНИ В РОКИ ПЕРЕБУДОВИ (1985 – 1991 рр.)

Житло – одна з найважливіших соціальних потреб населення. Сьогодні житлове питання для населення України стоїть досить гостро і потребує швидкого вирішення. Щоб зрозуміти причини виникнення житлової проблеми та виокремити шляхи її розв'язання потрібно зазирнути в минуле, проаналізувати чинники, що її породжують. Саме з цих позицій дослідження зазначеної проблеми є досить актуальним. Житлове питання у Радянському Союзі, в тому числі і в Українській РСР, завжди стояло досить гостро. Основною причиною житлової проблеми було неправильне співвідношення промислового та соціального будівництва. З метою вирішення житлової проблеми у 1986 р. на XXVII з'їзді КПРС вищим керівництвом СРСР була прийнята програма «Житло-2000».

Реалізація поставленого завдання передбачалась за рахунок будівництва нових осель, капітального ремонту наявного житлового фонду та реконструкції старих комунальних квартир для заселення окремими родинами. Основним чинником, що гальмував вирішення житлової проблеми була недостатня матеріально-технічна забезпеченість. Зокрема, на засіданні підготовчої комісії по житловому-комунальному господарству і побутовому обслуговуванні населення Верховної Ради УРСР зазначалося, що планові показники відносно нарощування виробництва будівельних матеріалів не забезпечували передбачуваного росту будівництва, ремонту житла та інших будівель. З прийняттям програми «Житло-2000» відбувся стрибок у житловому будівництві, а саме: в 1986 – 1987 рр. середньорічні обсяги новобудов зросли на 15 %.

Потрібно зауважити, що в міських поселеннях, поряд із зростанням кількості новобудов, зростали і черги на отримання житла. А саме, в 1991 р. в міських поселеннях на обліку для поліпшення житлових умов перебувало на 27,25 % родин і однаків більш ніж у 1985 р. Це було зумовлено, перш за все, збільшенням кількості населення загалом та зростанням міського населення, зокрема. У 1989 р., порівняно з 1979 р., кількість міського населення зросла на 11,85 %. Тобто, програма «Житло-2000» була позбавлена демографічних розрахунків.

Капітальний ремонт наявного житлового фонду досить часто здійснювався незадовільно. Зокрема, порушувалися нормативні терміни виконання поставлених завдань, якісні показники не відповідали зазначеним нормам, прийом в експлуатацію житлових будинків здійснювався із значною кількістю дефектів. Реконструкція старих комунальних квартир для заселення окремими родинами також мала незадовільний характер. За 1986 – 1988 рр. було ліквідовано лише 68,48 % комунального житла від запланованих обсягів. Особливо повільна ліквідація здійснювалася в Одеській та Кримській областях .

Отже, житлове питання в досліджуваній період вирішувалося досить повільно. Виконання програми «Житло-2000» не було на достатньому рівні забезпечено ані фінансовими, ані матеріально-технічними ресурсами. Проблематика впливу соціально-економічних реформ на рівень забезпеченості населення житлом та реалізації програми «Житло-2000» потребує більш комплексного дослідження.

Борис Т. П.

СНУ ім. Лесі Українки

КИЇВСЬКА КАРТИННА ГАЛЕРЕЯ: ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ 1924–1925 РР.

Відродження національної культури та формування нового мистецького простору в Україні відбувається за активної участі музейних інституцій художнього профілю. Всю свою діяльність вони спрямовують на вирішення важливих завдань збереження матеріальної і духовної культури народу та популяризації творів мистецтва серед широких кіл громадськості.

Культурно-мистецьким осередком м. Києва, у якому сконцентровані найкращі зібрання родини Терещенків, є Київський національний музей російського мистецтва, витоки якого сягають Київської картинної галереї.

У сучасному вітчизняному музеєзнавстві діяльність державних музеїв України, художніх зокрема, розглядається лише в поодиноких працях вчених. Разом з тим важливим є вивчення основних напрямків роботи таких закладів, у тому числі в історичній ретроспективі. Це стосується й Картинної галереї м. Києва. Введення до наукового обігу нових архівних документів дозволяє детальніше з'ясувати особливості початкового етапу її діяльності.

Питання організації фахового музейного закладу на Київщині, колекції якого відображали б основні етапи розвитку малярства та художньої промисловості, постало на початку 1920-х рр. Картинна галерея м. Києва формувалася з мистецьких цінностей Музейного фонду, який був створений ВУКОПМІСом. Виявилося, що серед зібраних у Музейному фонді предметів, переважали картини російського малярства кінця XVIII–XIX ст., досить чисельною була збірка російської порцеляни. У незначній кількості у фонді були представлені графічні роботи та скульптура. Наявність гравюр західноєвропейського мистецтва створювала можливість влаштування у Картинній галереї відділу гравюр, оскільки в жодному з київських музеїв